

2. LUKU

”BABYLONIN” – ”KRISTIKUNNAN” TUOMIO ”MENE, MENE, TEKEL, UFARSIN”

Babylon – Kristikunta – Kaupunki – Valtakunta – Äiti – Tyttäret – Babylonin tuomio ja sen kauhistuttava merkitys

”Ennustus, jonka Jesaja ... näki Baabelista. Nostakaa lippu paljaalle kalliolle, huutakaa heille korkealla äänellä; viittokaa kädellä, että he tulisivat sisälle ruhtinasten porteista. Minä olen antanut käskyn pyhitetyilleni ja olen kutsunut sankarini vihani toimeen, nuo, jotka kerskaavat minun kunniastani. Kuule, vuorilla on niinkuin suuren kansan kohina! Kuule kokoontuneitten kansakuntien kohinaa! Herra Sebaot on sotajoukkoa tarkastamassa. He ovat tulleet kaukaisesta maasta, taivaan ääristä, Herra ja hänen vihansa aseet, koko maata hävittämään. Valittakaa, sillä Herran päivä on läsnä; se tulee niinkuin Kaikkivaltiaan hävitys. Sentähden kaikki käsivarret vaipuvat, ja kaikki ihmisten sydämet sulavat. He kauhistuvat, heidät valtaa tuska ja kipu; he vääntelevät itseänsä niinkuin lapsensynnyttäjät, hämmästyneinä katsovat he toinen toistansa, heidän kasvonsa ovat tulipunaiset. Katso, Herran päivä tulee kauheana, kiukulla ja vihan vimmallalla, tekemään maata autioksi ja teloittamaan sieltä sen syntisiä. Sillä taivaan tähdet ja niiden tähtikehät eivät valollansa loista, aurinko pimenee noustessansa, eikä kuu valollansa kumota. Minä kosten maanpiirille sen pahuuden ja jumalattomille heidän rikoksensa, minä lopetan röyhkeitten kopeuden ja nöyryytän hirmuvaltaisten ylpeyden. Minä teen miehen kultaa kalliimmaksi ja ihmisen Oofirin kultaa arvokkaammaksi. Sentähden minä liikutan taivaat, ja maa vapisee, niin että se siirtyy paikaltansa Herran Sebaotin vihan tähden ja hänen hirmuisen vihansa päivän tähden.” – Jes. 13: 1-13 Vertaa Ilm. 16:14; Hebr. 12:26-29

”Ja minä panen oikeuden mittanuoraksi ja vanhurskauden vaa'aksi; rakeet karkoittavat pois väärän turvan, ja vedet huuhtovat pois suojan.” – Jes. 28:17

JESAJAN, Jeremian, Danielin ja Ilmestyskirjan ennustukset Babylonista ovat kaikki sopusoinnussa toistensa kanssa ja tarkoittavat ilmeisesti samaa suurta kaupunkia. Kun nämä ennustukset täyttyivät kumminkin ainoastaan pieneksi osaksi tuohon vanhaan kirjaimelliseen Babylonin kaupunkiin nähden, ja kun Ilmestyskirja kirjoitettiin vasta vuosisatoja sen jälkeen kun kirjaimellinen Babylon jo oli raunioina, niin on selvää, että mainitut ennustukset erityisesti tarkoittavat jotakin, josta muinainen, kirjaimellinen Babylon oli kuva. On myös selvää, että niin pitkälle kuin Jesajan ja Jeremian ennustukset sen kukistumisesta täyttyivät kirjaimelliseen kaupunkiin nähden, se tuli lankeemukseensa niin hyvin kuin luonteeseensakin nähden kuvaksi siitä suuresta kaupungista, josta Ilmestyskirjan tekijä puhuu (17 ja 18 luvuissa) vertauskuvallisella kielellä ja jota toistenkin profeettain ennustukset pääasiassa tarkoittavat.

Niin kuin jo on osoitettu, on meidän aikamme nk. kristikunta vastakuva muinaisesta Babylonista eli Baabelista. Sen tähden ovat profeettain vakavat varoitukset ja ennustukset tästä Babylonista (kristikunnasta) mitä suurimerkityksellisimmät nykyään elävälle suvulle. Oi, että ihmiset olisivat niin ymmärtäväisiä, että ottaisivat niistä vaarin!

Vaikka muutamia muitakin vertauskuvallisia nimiä, niin kuin esim. Edom, Efraim, Ariel jne., käytetään Raamatussa kristikunnasta, on kumminkin nimitystä ”Babylon” eli

”Baabel” useimmin käytetty, ja sen merkitys – sekaannus eli hämmennys – on erittäin satuttava. Apostoli Paavalikin puhuu nimellisestä hengellisestä Israelista nimellisen lihallisen Israelin vastakohtana. (Katso 1 Kor. 10:18; Gal. 6:16; Room. 9:8) Ja samaten on olemassa nimellinen hengellinen Siion ja nimellinen lihallinen Siion. (Katso Jes. 33:14; Aam. 6:1) Mutta tarkastakaamme muutamia niistä ihmeellisistä vastaavaisuuksista, joita on kristikunnan ja sen esikuvan, Babylonin, välillä, sekä Jumalan sanan suoranaisia todistuksia niin hyvin esikuvasta kuin vastakuvastakin. Sitten tahdomme tarkastaa kristikunnan nykyistä tilaa ja niitä merkkejä, jotka nyt ilmaisevat siitä ennustetun tuomion täyttymisen.

Ilmestyskirja osoittaa, ettei olisi vaikeata huomata tuota suurta salaperäistä kaupunkia, sillä sen nimi on kirjoitettu sen otsaan, so. se on niin silmiinpistävä ja selvä, ettemme voi olla huomaamatta sitä vähemmällä kuin että suljemme silmämme ja kieltäydymme katsomasta – ”Ja hänen otsaansa oli kirjoitettuna nimi: Salaisuus, Suuri Babylon, maan porttojen ja iljettävyyksien äiti.” (Ilm. 17:5) Mutta ennen kuin käymme tarkastamaan salaperäistä Babylonia, niin tarkastakaamme ensin vähän esikuvallista Babylonia. Kun sitten olemme saaneet selville sen huomattavat piirteet, niin tahdomme niitä ajatellen tarkastaa vastakuvaa.

Ei ainoastaan Babylonin valtakunnan pääkaupungin, vaan myös itse valtakunnan nimenä oli ”Babylon”. Pääkaupunki Babylon oli mitä komein ja todennäköisesti suurin muinaisista kaupungeista. Se oli rakennettu nelikulmion muotoiseksi Eufrat-joen kummallekin puolelle. Suojana hyökkääviä vihollisia vastaan ympäröi sitä syvä ja vedellä täytetty saartokaivanto sekä sen sisäpuolella äärettömät kahdenkertaiset muurit, jotka olivat 32-85 jalkaa paksut ja 75-300 jalkaa korkeat. Muureilla oli 250 matalaa tornia, jotka olivat rakennetut muurien ulko- ja sisäreunoille, vastapäätä toisiaan. Muureissa oli 100 kupariporttia, 25 joka puolella, vastaten katujen lukua, jotka leikkasivat toisensa suorakulmaisesti. Kaupunkia kaunistivat komeat palatsit ja temppelit sekä sotasaaliit.

Nebukadnessar oli Babylonin valtakunnan suuri yksinvalti, ja hänen hallituksensa käsitti melkein puolet siitä ajasta, jolloin tämä valtakunta oli olemassa. Hänen ansiokseen laskettiin myös pääasiassa sen suuruus ja loisto. Kaupunki oli maineessa rikkaudestaan ja komeudestaan, josta johtui vastaava määrä tapain turmelusta, jota taas aina seuraa taantuminen ja lankeeminen. Se oli kokonaan epäjumalanpalveluksen vallassa ja täynnä vääryyttä. Aukkaat palvelivat Baalia, jolle he uhrasivat ihmisiä. Kuinka syvälle he olivat alentuneet epäjumalanpalveluksessaan, voimme ymmärtää kun näemme, kuinka Jumala nuhteli israelilaisia, kun nämä olivat saastuttaneet itsensä olemalla yhteydessä heidän kanssaan. – Katso Jer. 7:9; 19:5

Nimi johtuu sen suuren tornisuunnitelman tyhjäksi tekemisestä, jota kutsuttiin Baabeliksi (hämmennykseksi, sekaannukseksi), koska Jumala siellä sekoitti ihmisten kielen; mutta alunperin on tämä sana johdettu nimestä Baabil, joka ei ollenkaan muistuttanut Herran epäsuosiosta ja rangaistuksesta, vaan päinvastoin merkitsi ”Jumalan porttia.”

Babylonin kaupunki saavutti huomattavan aseman ja loiston suuren Babylonin valtakunnan pääkaupunkina, ja sitä kutsuttiin ”kultaiseksi kaupungiksi”, ”kuningaskuntain kaunistukseksi, kaldealaisten kopeuden koristukseksi.” – Jes. 13:19

Nebukadnessarin jälkeen tuli hallitsijaksi hänen tyttärensä poika Belsassar, ja tämän hallituksen aikana tuli se lankeemus, joka aina seuraa ylpeyttä, ylellisyyttä ja turhuutta ja jota ne aina jouduttavat. Kun kansa tietämättömänä uhkaavasta vaarasta ja seuraten kuninkaansa esimerkkiä antautui alentaviin huveihin, hiipi Persian sotajoukko Kyyroksen johdolla huomaamatta sisään Eufraatin jokiuomasta, josta se ensin oli johtanut veden pois, surmasi juomaveikot ja valtasi kaupungin. Sillä tavalla täyttyi se ennustus, jonka tuo ihmeellinen käsikirjoitus seinällä sisälsi: ”*Mene, mene, tekel, ufarsin*”, jonka Daniel muutamia tunteja ennen oli selittänyt näin: ”Jumala on lukenut valtakuntasi (päivät) ja on sen lopettanut. Sinä olet vaa’alla punnittu ja liian keveäksi havaittu. Valtakuntasi on jaettu ja annettu meedialaisille ja persialaisille.” Ja niin täydellinen oli tämän suuren kaupungin hävitys, että sen paikkakin oli unohtunut ja oli epävarma pitkän aikaa.

Sellainen oli esikuvallinen kaupunki, ja mereen heitetyn suuren myllynkiven tavoin se hukkui monta sataa vuotta sitten ollakseen koskaan enää kohoutumatta. Muistokin siitä on tullut pilkaksi ja sananlaskuksi. Nyt tahdomme tarkastaa vastakuvaa, jolloin ensin panemme merkille sen, että Raamattu selvästi ja epäämättömästi viittaa siihen, ja sen jälkeen tahdomme ottaa huomioon tämän vertauskuvan sattuvaisuuden.

Vertauskuvallisissa ennustuksissa merkitsee ”kaupunki” voiman ja vaikutusvallan tukemaa uskonnollista hallitusta. Siten on esim. ”pyhä kaupunki, uusi Jerusalem” vertauskuva, jota käytetään esittämään perustettua Jumalan valtakuntaa, evankeliumiseurakunnan voittajia, korotettuina ja kirkkaudessa hallitsevina. Seurakunta on myös — ja samassa yhteydessä — esitetty vaimona, ”morsiamena, Karitsan vaimona”, voimassa ja kirkkaudessa, sekä miehensä, Kristuksen, voiman ja vaikutuksen tukemana. ”Ja tuli yksi niistä seitsemästä enkelistä ... sanoen: ’Tule tänne, minä näytän sinulle morsiamen, Karitsan vaimon.’ Ja hän ... näytti minulle pyhän kaupungin, Jerusalemin.” — Ilm. 21:9,10

Sama tulkitsemistapa sopii myös salaperäiseen Babyloniin, suureen kirkkovaltakuntaan, ”suureen kaupunkiin” (Ilm. 17:1,6), joka on kuvattu portoksi, langenneeksi naiseksi (luopuneeksi kirkoksi — sillä totinen seurakunta on neitsyt), joka on korotettu voimaan ja hallitsijavaltaan ollen huomattavassa määrin maan kuninkaitten, maailmallisten valtiomahtien tukemana, jotka kaikki ovat enemmän tai vähemmän sen hengen ja oppien juovuttamia. Luopunut seurakunta kadotti neitseellisen puhtautensa. Sen sijaan että se kihlattuna ja puhtaana neitseenä olisi odottanut korotusta yhdessä taivaallisen Ylkänsä kanssa, se ryhtyi yhteyteen maan kuningasten kanssa ja antoi alttiiksi neitseellisen puhtautensa — sekä opin — että luonteenpuhtauden — ojentautuakseen maailman ajatus-tavan mukaan, ja korvaukseksi se otti vastaan ja käyttää nyt jossain määrin nykyistä herrautta, suureksi osaksi näiden kuningasten tukemana sekä välittömästi että välillisesti. Uskottomuus Herraa kohtaan, jonka nimeä hän vaatii itselleen, ja uskottomuus korkeaa etuoikeutta kohtaan saada olla Kristuksen kihlattuna ”puhtaana neitseenä”, on syynä vertauskuvalliseen ”portto”-nimitykseen. Sen vaikutus papillisena valtakuntana, joka on täynnä epä johdonmukaisuutta ja hämmennystä, esitetään vertauskuvallisesti nimellä Babylon, jonka me heti tunnemme laajimmassa merkityksessään, sellaisena kuin se vertauskuvattiin Babylonin valtakunnassa, ”kristikunnaksi”, kun me taas sen rajoitetumassa merkityksessä, sellaisena kuin se vertauskuvattiin muinaisessa Babylonin kaupungissa, tunnemme nimikristityksi seurakunnaksi.

Se asianhaara, ettei nimikristikunta tahdo tunnustaa, että Raamatun nimitys ”Babylon” ja sen merkitys (hämmennys, sekaannus) sopii siihen, ei ole mikään todistus siitä, ettei asianlaita ole niin. Ei muinainen Babylonkaan sovittanut itseensä nimeä — hämmennys, sekaannus — Raamatun merkityksessä. Muinainen Babylon väitti olevansa itse ”Jumalan portti”, mutta Jumala kutsui sen sekaannukseksi eli hämmennykseksi (1 Moos. 11:9), ja sama on vastakuvan laita meidän aikanamme. Se kutsuu itseään ”kristikunnaksi”, portiksi Jumalan tykö ja iankaikkiseen elämään, kun Jumala sitä vastoin kutsuu sitä Babyloniksi — hämmennykseksi.

Protestantit ovat hyvin yleisesti väittäneet — ja oikeudella — että nimi Babylon ja profeetallinen kuvaus siitä voidaan sovittaa paavikuntaan, vaikka viime aikoina on tultu haluttomiksi sovittamaan sitä niin. Sitä vastoin ryhtyvät protestanttiset lahkot nyt kaikkiin mahdollisiin ponnistuksiin tullakseen sopusointuun Rooman kirkon kanssa ja jäljitelläkseen sitä sekä ollakseen yhteistyössä sen kanssa. Tekemällä näin tulevat ne itse tämän kirkon varsinaiseksi osaksi, sen kautta että hyväksyvät sen menettelytavan ja täyttävät sen vääryyden mitan yhtä varmasti kuin kirjanoppineet ja farisealaiset täyttivät isäinsä mitan, isäinsä, jotka tappoivat profeetat. (Matt. 23:31,32) Luonnollisesti protestantit yhtä vähän kuin paavilaisetkaan eivät myönnä kaikesta tästä mitään, sillä jos he tekisivät niin, tuomitsisivat he itsensä. Ja tästä asianhaarasta huomautetaan Ilmestyskirjassa, jossa osoitetaan, että jokaisen, joka tahtoo saada todellisen ja selvän käsityksen Babylonista, täytyy hengessä asettua totisen Jumalan kansan keskuuteen ”erämaahan”, erotilaan maailmasta, sen ajatustavasta ja sen pelkästä jumalisuuden varjosta ja täydellisen vihkiytymisen ja uskollisuuden ja riippuvaisuuden tilaan yksistään Jumalaan nähden. ”Ja hän vei minut hengessä pois erämaahan. Siellä minä näin naisen ... Babylonin.” — Ilm. 17:1-5

Kun nyt sivistyneen maailman valtakunnat ovat suostuneet siihen, että suurten kirkkojärjestelmien ja erittäinkin paavikunnan vaikutus on hallinnut suureksi osaksi niitä, sekä kun ne ovat näiltä vastaanottaneet nimityksen ”kristityt valtakunnat”, ”kristikunta”, opin hallitsijan jumalallisista oikeuksista jne., niin sitovat ne myös itsensä yhteen suuren Babylonin kanssa ja tulevat siten osaksi siitä. Nimi Babylon, jota esikuvassa ei käytetty ainoastaan tuosta suuresta kaupungista, vaan myös koko valtakunnasta, voidaan siis myös vastakuvassa sovittaa ei ainoastaan noihin suuriin uskonnollisiin järjestelmiin, niin hyvin katolisiin kuin protestanttisiin, vaan myös laajemmassa merkityksessä koko ”kristikuntaan”.

Tuon salaperäisen Babylonin tuomiopäivä on sen tähden myös kaikkien ”kristittyjen” kansojen tuomiopäivä. Sen hävitys kohtaa koko yhteiskuntarakennusta — valtiollisia, yhteiskunnallisia ja uskonnollisia laitoksia, ja onnettomuudet kohtaavat yksityisiä henkilöitä samassa määrin kuin he ovat kiintyneet yhteiskunnan eri järjestelmiin ja laitoksiin tai ovat riippuvaisia niistä.

Myös ne kansat, jotka eivät kuulu kristikuntaan, saavat tuntea koston raskaan käden painon, koska myös ne jossain määrin ovat liittyneet yhteen ”kristittyjen” kansojen kanssa kauppasitoumusten ja samanlaisten harrastusten kautta. Ja oikeudella saavat myös ne osansa rangaistuksesta, koska eivät ole ottaneet vastaan sitä valoa, jonka ovat nähneet, ja ovat rakastaneet pimeyttä enemmän kuin valoa, koska niiden teot olivat pahoja. Siksi

tapahuu, niin kuin Jumala profeetan kautta sanoo: ”Minun kiivauteni tulossa kulutetaan koko maa (yhteiskunta)” (Sef. 3:8); mutta Babylonia eli ”kristikuntaa” kohtaan palaa hänen vihansa tuli voimakkaammin, sen suuremman vastuun ja saatujen armoetujen väärinkäytön tähden. (Jer. 51:49) ”Huudosta: ’Baabel on voitettu!’ vapisee maa (yhteiskunta), ja valitus kuuluu kansoissa.” — Jer. 50:46

Babylon — äiti ja tyttäret

Mutta monet rehelliset kristityt, jotka eivät vielä voi nähdä, että protestanttilaisuus on rappeutumassa, ja jotka eivät myöskään voi nähdä eri lahkojen ja kirkkokuntien läheistä sukulaisuutta paavilaisuuden kanssa, mutta jotka kumminkin voivat huomata sen rauhatomuuden ja kuohumisen, joka on vallalla kaikissa uskonnollisissa järjestelmissä opin kysymysten suhteen, esittänevät vielä tuskalla kysymyksen: Jos tuomio Babylonia kohtaa koko kristikuntaa, kuinka silloin käy protestanttilaisuuden, tuon suuren uskonpuhdistuksen tuloksen? Tämä on tärkeä kysymys. Mutta lukija ajatelkoon, että protestanttilaisuus, sellaisena kuin se on tänään, ei ole uskonpuhdistuksen tulos, vaan rappeutuma siitä. Sitä elähdyttää suureksi osaksi sama taipumus ja luonne kuin Rooman kirkkoa, josta sen eri oksat puhkesivat. Eri protestanttiset lahkot (sanomme, tämän kaikella arkatuntoisuudella niihin verrattain harvoin totisiin, Jumalaa pelkääväisiin sieluihin nähden joita löytyy näissä laškoissa ja joita Herra kutsuu ”vehnäksi” paljon lukuisamman ”lusteen” vastakohdana) ovat tämän nimikristikunnan rappeutuneimman järjestelmän, paavikunnan, todellisia tyttäriä, paavikunnan, jota Ilmestyskirjassa kutsutaan ”porttojen äidiksi”. (Ilm. 17:5) Ja huomaa, että sekä roomalaiskatolilaiset että protestantit nyt avonaisesti tunnustavat tämän keskinäisen sukulaisuussuhteen äitinä ja tyttärinä, sen kautta että edelliset lakkaamatta kutsuvat itseään pyhäksi emäkirkoksi ja jälkimmäiset tyydytyksellä hyväksyvät tämän ajatuksen, niin kuin voi nähdä lukuisista julkisista protestanttisten pappien ja maallikkojen lausunnoista. He ”ylisteleivät häpeästään”, nähtävästi kaikki huolettomina siitä polttomerkistä, jonka siten ottavat vastaan Jumalan sanasta, joka kutsuu paavikuntaa ”porttojen äidiksi.” Paavikirkko ei näytä vaatiessaan itselleen äidin arvonimeä koskaan epäilleenkään oikeuttaan tähän nimeen, eikä se näytä ajatelleenkaan, kuinka tämä nimi ei ollenkaan sovi yhteen sen tunnustuksen kanssa, että se (paavikirkko) on vielä ainoa totinen seurakunta, jota Raamattu kutsuu ”neitseeksi”, Kristukselle kihlatuksi. Tämä sen äitiysvaatimus eli tunnustus koituu sekä sille itselleen että sen tyttärille iankaikkiseksi häpeäksi. Totinen seurakunta, jonka Jumala tunnustaa, mutta jota maailma ei tunne, on yhä edelleen neitsyt, eikä sen puhtaasta ja pyhästä tilasta ole koskaan lähtenyt tytärjärjestelmää. Se on vielä puhdas neitsyt, uskollinen Kristukselle ja rakas hänelle niin kuin hänen silmäteränsä. (Sak. 2:8; Ps. 17:6,8) Totista seurakuntaa ei voida missään osoittaa joukkona (kirkkoyhdyskuntana, lahkona), josta kaikki lusteet ovat erotetut; mutta siihen kuuluu ainoastaan totinen ”vehnä”, ja Jumala tuntee kaikki sen jäsenet, tunnustakoonpa maailma heidät tai ei.

Tarkastakaamme nyt, kuinka protestanttiset kirkkojärjestelmät ylläpitävät sukulaisuussuhdettaan tyttärinä paavikirkkoon. Koska äiti ei ole yksityinen henkilö, vaan suuri uskonnollinen järjestelmä, paavikunta, niin tulee meidän, tarkastaessamme vertauskuvaa, odottaa löytävämme toisia samanlaatuisia uskonnollisia järjestelmiä, jotka vastaavat

tyttäriä vertauskuvassa — luonnollisesti ne eivät ole niin vanhoja eivätkä niin turmeltuneita kuin paavikunta, mutta siitä huolimatta porttoja samassa merkityksessä, so. uskonnollisia järjestelmiä, jotka väittävät olevansa joko Kristuksen kanssa kihlattu neitsyt tai myös Kristuksen morsian, niiden kumminkin tavoitellessa maailman suosiota ja antaessa sen ylläpitää ja tukea itseään, minkä kautta ne antavat alttiiksi uskollisuutensa Kristusta kohtaan.

Eri protestanttiset kirkkojärjestelmät vastaavat täydellisesti tätä kuvausta. Ne ovat suuria tytärjärjestelmiä.

Nämä tytärjärjestelmät syntyivät, mikä jo on esitetty (Raamatuntutkielmien III osa, 4 luku, s. 116) turmeltuneen äitikirkon uudistamisyhteyksissä. Tytärjärjestelmät erosivat äidistään synnytystuskilla, ja kun ne syntyivät, olivat ne neitseitä. Kumminkaan ei niissä ollut ainoastaan todellisia uudistajia, vaan myös monia muita, jotka olivat vielä äitinsä hengen elähyttämiä, ja ne perivät monta sen vääristä opeista. Ei viipynytkään kauan, ennen kuin ne lankesivat moniin sen pahoihin tekoihin ja osoittivat, että niiden luonne vastasi sitä poltinmerkkiä, jolla ennustuksen sana leimasi ne, nim. ”portot”.

Meidän tulee kumminkin muistaa, että eri uskonpuhdistusliikkeiden suorittaessa arvokkaan työn, joka oli ”pyhäkön puhdistaminen”, on kumminkin ainoastaan temppeleli eli pyhäkköluokka ollut totinen seurakunta Jumalan silmissä. Suuret inhimilliset järjestelmät, joita kutsutaan seurakunniksi eli kirkoiksi, eivät ole koskaan olleet Jumalan seurakuntia, paitsi nimellisesti. Ne kuuluvat kaikki väärään järjestelmään, joka maailman silmissä edustaa väärin totista seurakuntaa ja kätkee sen siltä, tuon seurakunnan, jossa on pelkästään täydellisesti vihkiytyneitä ja uskollisia Jumalan lapsia, jotka luottavat ainoan suuren syntiuhrin ansioon. Niitä on siellä ja täällä hajallaan inhimillisissä järjestelmissä ja niistä vapaina, mutta kumminkin aina erossa niiden maallisesta hengestä. Ne muodostavat luokan, jota Herra vertauksessa kutsuu ”vehnäksi” ja jonka hän selvästi asettaa ”lusteen” vastakohtaksi. Kun ne eivät ole selvästi ymmärtäneet näiden järjestelmien todellista laatua, ovat ne yksilöinä vaeltaneet nöyrinä Jumalan kanssa ja ottaneet hänen sanansa neuvonantajakseen ja hänen henkensä johtajakseen. Ne eivät ole myöskään koskaan olleet oikein tyytyväisiä nimi-Siionissa, jossa niiden usein surulla on täytyntä nähdä, kuinka maailman henki, joka vaikuttaa ”luste”-jäsenten kautta, on estänyt henkistä kasvamista. Nämä ovat ”Siionin murheellisia”, joista Jumala on määrännyt, että he saavat ”kaunistuksen tuhkan sijaan, iloöljyn surun sijaan.” (Matt. 5:4; Jes. 61:3) Ainoastaan tänä ”elon aikana” tapahtuu tämän luokan erottaminen ”luste”-aineksista, sillä Herran aikomus oli antaa ”molempain kasvaa yhdessä elonleikkuuseen asti [aikaan, jossa nyt elämme].” — Matt. 13:30

Sen tähden herätetään nyt tämä luokka huomaamaan näiden häviöön tuomittujen järjestelmien todellinen laatu. Niin kuin oli ennustettu (Dan. 11:32-35), ja niin kuin on aikaisemmin osoitettu (Raamatuntutkielmien III osa, 4. luku), houkuteltiin eri uskonpuhdistusliikkeet luopumukseen ”liukkailla sanoilla” — voitettiin imartelulla. Jokainen niistä pysähtyi nopeasti, suoritettuaan jonkun puhdistamistyön, ja niin pitkälle kuin ne huomasivat mahdolliseksi ja sopivaksi, ne seurasivat Rooman kirkon esimerkkiä pyrkien saavuttamaan maailman suosiota ja vastaanottaen sitä hyveensä ja uskollisuutensa kustannuk-

sella Kristusta, seurakunnan todellista Päättä, kohtaan. Kirkko ja valtio muodostivat taas jossain määrässä yhteyden ja yhdistivät osaksi maailmalliset etunsa seurakunnan todellisen, henkisen hyvän kustannuksella, ja taas pysähtyi siten edistymisen ja puhdistustyön seurakunnassa. Itse asiassa alkoi taantuva liike, niin että monet protestanttiset seurakunnat nyt ovat paljon kauempana uskonsa ja tekojensa oikeasta mittapuusta kuin ne olivat asianomaisten perustajainsa aikana.

Muutamien protestanttisten kirkkojen sallittiin päästä osalliseksi maallisten hallitsijain vallasta ja voimasta, niin kuin esim. oli Englannin kirkon ja Saksan luterilaisen kirkon laita. Ja ne, jotka eivät ole saavuttaneet sellaista menestystä, ovat (niin kuin esim. Amerikassa) tehneet maailmalle monta sopimusehdotusta saavuttaakseen pienempiä suosionetuja. On myös totta, että kun maailman vallat ovat edistäneet uskottoman kirkon maailmallista kunnianhimoa, niin on kirkkokin avomielisesti päästänyt maailman seuraansa ja yhteyteensä, niin, tämä on tapahtunut niin avomielisesti, että kastetut maailman ihmiset ovat suurimpana osana kirkon jäsenistä ja pitävät hallussaan sen melkein jokaista tärkeämpää paikkaa ja hallitsevat sitä siten.

Tämä menettely alensi seurakuntaa tämän aikakauden alussa ja aiheutti suuren luopumuksen (2 Tess. 2: 3,7-10) ja kehitti asteittain, mutta nopeasti, paavijärjestelmän.

Tämä löyhä luonne, jonka eri uskonpuhdistusliikkeen oksat jo aikaisin omaksuivat ja joka vähitellen kehitti lahkojärjestelmiä, on vielä sama tänäkin päivänä. Ja mitä enemmän nämä järjestelmät kasvavat rikkaudessa, henkilöluvussa ja vaikutuksessa, sitä enemmän luopuvat ne kristillisestä hyveestä ja täyttyvät äitinsä ylpeydellä. Muutamat harvat, vakavat kristityt eri lahkoissa huomaavat tämän jossain määrin sekä tunnustavat sen ja valittavat sitä häpeällä ja surulla. He näkevät, että eri lahkojärjestelmät ryhtyvät kaikkiin mahdollisiin ponnistuksiin ollakseen maailmalle mieliksi ja voittaakseen sen suosion sekä taataksaan itselleen sen suojeluksen. Hienoja ja kalliita kirkkorakennuksia, korkeita torneja, soivia kelloja, suurenmoisia urkuja, hienoja kalustoja ja sisävarustuksia, taiteellisia laulu-kuoroja, hienostuneita puhujia, markkinoita, juhlia, konsertteja, huvituksia, myyjäisiä ja epäilyksen alaisia huveja ja ajanviettoja, kaikkia niitä tehdään ja järjestetään maailman suosion ja tuen voittamisen aikeessa. Kristuksen suuret ja terveelliset opit asetetaan takalalle, kun taas väärät opit ja mieltä kiihottavat aineet ottavat niiden sijan saarnastuoleissa; totuus syrjäytetään ja unohdetaan ja sen henki kadotetaan. Kuinka ovatkaan tyttäret äitinsä kaltaisia näihin yksityiskohtiin nähden!

Monien esimerkkien joukossa siitä sydämellisyydestä, vieläpä ylpeydestä, jolla protestanttiset lahkot ja kirkot tunnustavat sukulaisuutensa paavikirkon kanssa, esitämme erään presbyteriläisen pappismiehen saarnasta seuraavan sanomalehdissä julkaistun lausunnon:

”Vääntele ja kääntele itseäsi kuinka tahdot, niin täytyy sinun kumminkin myöntää, että tämä (katolinen kirkko) on äitikirko. Sillä on katkeamaton historia, joka ulottuu apostolien aikaan saakka. [Niin, siihen aikaan saakka, jolloin luopumus alkoi. 2 Tess. 2:7,8] Jokaisesta uskonnollisen totuuden murrososastakin, jonka omistamme, olemme velkaa sille, sen säilyttäjänä. Jos ei se voi väittää olevansa totinen kirkko, niin silloin me olemme äpäriä emmekä lapsia.

”Puhutaan lähetyssaarnaajien lähettämisestä työskentelemään katolilaisten keskuudessa! Voisin yhtä mielelläni ajatella lähetyssaarnaajien lähettämistä metodistien, episkopaalien, yhdistettyjen presbyteriläisten ja luterilaisten luo heidän kääntämiseksi presbyteriläisiksi.”

Niin, melkein kaikki ne opin eksytykset, joista protestantit pitävät kiinni niin itsepin-
taisesti, ovat he tuoneet mukanaan Roomasta, vaikka jokainen uskonpuhdistusliike ottikin
melkoisia edistysaskeleita pois paavikunnan karkeimmista eksytyksistä, sellaisista kuin
messu-uhrista, pyhimysten, neitsyt Marian ja kuvien rukoilemisesta, salaripistä, aneista,
jne. Mutta oi! Nykyajan protestantit eivät ole ainoastaan halukkaita, vaan vieläpä innok-
kaita saadaksesen aikaan minkälaisen sopimuksen hyvänsä, jos he vaan sen kautta voivat
vakuututtaa vanhan ”äidin” suosioista ja avusta, jonka hirmuvallasta ja orjuudesta heidän
isänsä pakenivat kolmesataa vuotta sitten. Vieläpä ne totuuden periaatteetkin, joille
protestantit ensin perustautuivat, unohdetaan nyt vähitellen tai hylätään avoimesti. Niin,
itse perusopinkin, opin ”vanhurskauttamisesta uskon kautta” ”jokapäiväiseen uhriin”,
tunkee nopeasti pois vanha paavilainen oppi vanhurskauttamisesta tekojen kautta ja oppi
jumalattomasta messu-uhrista. [Jälkimmäinen, messu, koskee episkopaaleja — ”korkea-
kirkkoa” — Isossa Britanniassa ja Yhdysvalloissa.] Ja monet sekä saarnaajat että kuulijat
selittävät nyt avoimesti etteivät he usko Kristuksen kalliin veren ansioon syntisten lunas-
tushintana.

Muutamit protestanttiset papit esittävät melkein samalla julkeudella kuin paavilainen
papistokin apostolisen perintöoikeuden ja papiston täysivaltaisuuden vaatimuksen. Ja
yksityisen oikeutta arvostella itsekohtaisesti — juuri se periaate, joka oli paavikuntaa
vastaan suunnatun protestin perustus, joka johti suureen uskonpuhdistukseen — vastusta-
vat nyt protestantit melkein samalla innolla kuin katolilaisetkin. Siitä huolimatta ovat
protestantit täysin tietoisia siitä, että juuri yksityisen käyttämän ajattelemis- ja arvoste-
lisoikeuden kautta uskonpuhdistus alkoi ja edistyi jonkun aikaa, vaikka tunnustettujen
johtajien julkea valta sittemmin sai edistymisen pyörät seisahtumaan ja on sen jälkeen
pitänyt ne tarkasti perinnäissäntöjen rajalinjojen sisäpuolella sekä julistanut pannaan
kaikki, jotka pelkäämättömästi ovat astuneet niiden ulkopuolelle.

Niin ollen ei protestantismi enää ole protesti emäkirkkoa vastaan, niin kuin se oli
alussa. Ja eräs kirjoittaja teki äskettäin sanomalehdessä seuraavan huomautuksen — ”Ismi
on vielä jäljellä, mutta mitä on tullut protestista?” Protestantit näyttävät unohtaneen, mikä
oli alkuperäisen protestin perustus, sillä he jättävät todellakin sen kokonaan huomioon
ottamatta, ja järjestelmänä katsoen ovat he nopeasti menemässä ”pyhän (?) äitikirkon”
avoimeen syliin, ja tämä tarjoaa ja vakuuttaa heille halukkaasti sydämellisen vastaanoton.

Kiertokirjeessä vuodelta 1894, joka on osoitettu ”maan ruhtinaille ja kansoille”, sanoo
paavi Leo XIII protestanteille: ”Me ojennamme teille rakkaudella kätemme ja kutsumme
teitä siihen yhteyteen, joka ei ole koskaan rikkoutunut katolilaisessa kirkossa ja joka ei
koskaan voi rikkoutua. Kauan on yhteinen äitimme kutsunut teitä rinnolleen; kauan ovat
kaikki maailman katolilaiset odottaneet teitä veljesrakkauden kaipuulla ... Sydämemme
kutsuu teitä vielä enemmän kuin äänemme, rakkaat veljet, joilla viimeisen kolmen vuosi-
sadan aikana on ollut toinen käsitys kristillisestä uskosta kuin meillä.”

Kiertokirjeessä vuodelta 1895 Rooman kirkolle Amerikassa sanoo paavi Leo taas: ”Ajatuksemme kääntyvät nyt niihin, joilla on erilainen käsitys kristinuskosta kuin meillä ... Kuinka innostuneita me olemmekaan heidän pelastuksensa suhteen! Millä sielun lämmöllä toivomme, että he lopuksi palaisivat kirkon helmaan, joka on kaikkien yhteinen äiti! ... Meidän ei suinkaan pidä jättää heitä mielikuvituksiensa valtaan, vaan sävyisyydellä ja rakkaudella vetää heidät puoleemme sen kautta, että käytämme jokaista kehotuskeinoa saadaksemme heidät tarkkaan tutkimaan jokaisen katolisen opin osaa ja vapautumaan ennakoilta omaksumistaan mielipiteistä.”

”Apostolisessa kirjeessä Englannin kansalle” (1895) lausuu hän seuraavan rukouksen: ”Oi siunattu neitsyt Maria, Jumalan äiti ja kaikkein lempein kuningattaremme ja äitimme, katso laupeudessasi Englannin puoleen ... Oi, murheellinen äiti, rukoile luopuneiden veljämme puolesta, että he yhdistyisivät meidän kanssamme ainoaan totiseen tarhaan ylipaimenen, sinun Poikasi sijaisen, kanssa” — so. hänen itsensä, paavin, kanssa.

Tämän suunnitelman toteuttamiseksi on alettu pitää ”lähetyskokouksia protestanteille” ”Paavalin isien” silmälläpidon alaisina. Näitä kokouksia on pidetty ja jatketaan yhä vielä suurissa kaupungeissa. Niiden tarkoituksena on sovittaminen ja selittäminen. Pyydetään kirjallisia kysymyksiä protestanteilta ja niihin vastataan julkisesti, ja protestanteille jaetaan traktaatteja ilmaiseksi. Protestantit antavat itse asiassa katolilaisille kannatusta, eikä näillä oikeastaan ole mitään vastausta heille. Ja jos joku voi ja tahtoo vastata ja nojautua tosiseikkoihin, niin pitävät sekä protestantit että katolilaiset häntä rauhanhäiritsijänä.

Jokainen ymmärtäväinen ihminen voi huomata, kuinka helposti protestanttilaisuus vangitaan tämän viekkaan juonen kautta, ja kuinka on selvää, että yleisen mielipiteen virta suuntautuu Rooman kirkon puolelle, joka nyt on muuttanut äänensä ja on myös muuttunut valtaansa nähden, mutta joka kumminkin on muuttumaton sydämeensä ja mielenlaatuunsa nähden. Se puolustaa ja kannattaa vielä inkvisiittiä ja muita pimeänä keskiaikana käyttämiään tapoja sen kautta, että se väittää omaavansa oikeuden maan hallitsijana rangaista kerrettiläisiä niin kuin sitä haluttaa.

On sen tähden selvää, että vaikka monet uskolliset sielut tietämättöminä asian todellisesta laidasta ovat kunnioituksella ja pyhyydellä palvelleet Jumalaa näissä Baabelin järjestelmissä, niin ei tämä kumminkaan muuta sitä asiaa, että ne kaikki ovat ”portto”-järjestelmiä. Hämmennys vallitsee niissä kaikissa; ja nimi Babylon sopii täydellisesti koko perheeseen — äitiin, tyttäriin ja niiden rikostovereihin, nk. kristittyihin kansoihin. — Ilm. 18:7; 17: 2-6,18

Muistakaamme, että suuret valtiokirkolliset järjestelmät, joita ihmiset kutsuvat ”kristikunnaksi”, mutta joita Jumala kutsuu Babyloniksi, eivät muodosta ainoastaan nykyisen yhteiskuntajärjestyksen perustusta, vaan myös rakennuksen ja korkeimman huipun. Tätä tarkoittaa yleisesti hyväksytty nimitys ”kristikunta”, jota viime aikoina on käytetty ei ainoastaan niistä kansakunnista, jotka kannattavat kristittyjä kirkkokuntia lakien ja verojen kautta, vaan myös sellaisista kansoista, jotka sietävät kristinuskoa kumminkaan sitä millään tavalla suosimatta tai tukematta — niin kuin esim. on Yhdysvaltojen laita.

Oppi ”kuninkaiden jumalallisista oikeuksista”, jota melkein kaikki kirkot ja lahkot opettavat ja tukevat, on vanhojen yhteiskuntajärjestelmien perustuksena ja on kauan

antanut Euroopan valtakunnille vaikutusvaltaa, arvokkuutta ja lujuuutta. Ja oppi papiston jumalallisesta valitsemisesta ja vallasta on estänyt Jumalan lapsia edistymästä jumalallisissa asioissa ja on sitonut heidät taikauskon ja tietämättömyyden kahleilla kunnioittamaan ja ihailemaan erehtyväisiä kanssaihmiisiä sekä heidän oppejaan, perimätietojaan ja Jumalan sanan selityksiään. Suuren päivän taistelussa häviää koko tämä asiain järjestys, joka vuosisatojen aikana on pitänyt kansat tottelevaisuudessa hallitsevien maailmallisten ja kirkollisten mahtien alamaisuudessa. Kaikki tämä on tapahtunut Jumalan sallimisen perusteella – eikä hänen määräyksensä ja suostumuksensa perusteella, kuten he väittävät. Mutta vaikka se itsessään onkin ollut paha, on se kumminkin aikansa palvellut hyvää tarkoitusta, nim. estänyt anarkiaa, joka olisi ollut äärettömän paljon pahempi, koska ihmiset eivät olisi kyenneet laatimaan itsellensä parempaa, ja koska Kristuksen tuhatvuotisen valtakunnan aika ei ollut vielä tullut. Sen tähden salli Jumala eri petosten saavuttaa luottamusta, jotta ihmiset sen kautta pidettäisiin ohjissa ”lopun aikaan” – ”pakanain aikain” loppuun saakka.

Babylonin tuomio

Raamatun ennustuksista voimme selvästi lukea Babylonin, kristikunnan, tuomion, ja ajan merkit osoittavat sen yhtä selvästi. Se, että sen hävitys tulee äkkiä, väkivaltaisesti ja täydellisesti, esitetään voimakkaasti näin: ”Ja väkevä enkeli otti kiven, niinkuin suuren myllynkiven ja heitti sen mereen sanoen: Näin heitetään vauhdilla pois Babylon, se suuri kaupunki, eikä sitä enää koskaan löydy.” (Ilm. 18:8,21; Jer. 51:63,64; 42:24-26) Sen, että se kumminkin hävitettäisiin asteettain, osoittaa Daniel (7:26): ”Mutta oikeus asettuu istumaan ja hänen valtansa otetaan pois ja lopetetaan ja hävitetään perinpohjin.” Paavin herraus ja paljon kansojen surkuteltavasta kunnioituksesta ”hengellistä säätyä” (pappeja) kohtaan ylimalkaan murtui, niin kuin jo on osoitettu (III osa, 2. luku) ”lopun ajan” alussa vuonna 1799, ja vaikka hävitys sen jälkeen on jatkunut hitaasti ja vaikka se välistä on huomattavasti osoittanut ennalleenasettamisen merkkejä, jotka merkit eivät koskaan ole olleet loistavampia kuin nyt, niin on kumminkin vakuutus paavikunnan lopullisesta tyhjäksi tekemisestä varma, ja sen kuolinkamppailu on raju. Ensimmäinen täytyy sen kumminkin saavuttaa enemmän muinaisesta arvostaan, josta tulee osalliseksi myös suuri tytärjärjestelmien yhtymys. Yhdessä ne korotetaan, jotta ne myös yhdessä väkivaltaisesti kukistettaisiin.

Siitä, että Babylonin rangaistus tulee suureksi, olemme vakuutettuja. Profeetallisesti on kirjoitettu, että ”se suuri Babylon tuli Jumalan muistoon, niin että hän antoi vihansa kiivastuksen viinimaljan.” ”Ja [hän] on kostaen vaatinut palvelijainsa veren hänen kädestään.” ”Sillä hänen syntinsä ulottuvat aina taivaaseen asti, ja Jumala on muistanut hänen rikoksensa. Kostakaa hänelle sen mukaan kuin hän on tehnyt jopa antakaa hänelle kaksinkertaisesti hänen tekojensa mukaan; siihen maljaan, johon hän on kaatanut, kaatakaa te hänelle kaksinverroin. Niin paljon kuin hän on itselleen kunniaa ja hekumaa hankkinut, niin paljon antakaa hänelle vaivaa ja surua. Koska hän sanoo sydämessään: ’Minä istun kuningattarena enkä ole leski, ja surua en ole näkevä.’” (Ilm. 16:19; 19:2; 18:5-7) Vaikka tämä luonnollisesti ensi sijassa koskee paavikirkkoa, niin se koskee myös kaikkia muita, jotka jossain määrin ovat yhteydessä sen kanssa ja myötätuntoisia sille.

Kaikki sellaiset saavat osansa sen vitsauksista. (Ilm. 18:4) Vaikka maan kuninkaat ovat vihanneet porttoa ja tehneet hänet paljaaksi ja alastomaksi (Ilm. 17:16), sanoo hän kumminkin vielä: ”Minä istun kuningattarena enkä ole leski,” ja hän kerskuu äänekkäästi oikeudestaan hallita kansoja ja väittää, että hän pian saa takaisin muinaisen valtansa.

Esimerkkinä hänen kerskumisestaan ja uhkauksistaan voi olla seuraava, eräässä katolilaisessa lehdessä ollut lausunto:

”Paavikunta on voittava maallisen herruutensa, koska se on hyödyllistä ja sopivaa kirkolle. Se antaa kirkon toimeenpanevalle päälle täydellisemmän vapauden ja suuremman vaikutusvallan. Paavi ei saata kauan olla minkään kuninkaan alamaisena. Ei ole sopusoinnussa Jumalan viran kanssa, että on niin. Se rajoittaa häntä ja vähentää hänen vaikutustaan hyvään päin. Eurooppa on tunnustanut tämän vaikutuksen ja tulee pakotetuksi taipumaan sen alle suurempina ahdinoina kuin tämä. Yhteiskunnan järkkymiset ja anarkian punainen käsi kruunaavat vielä kerran Leon tai hänen jälkeläisensä todellisella vallalla, jota kolmas kehä vertauskuvaa ja jonka kerran koko maailma tunnusti.”

Niin, aina sitä mukaa kuin hädän päivä lähenee, koettaa papisto yhä enemmän ja enemmän käyttää valtaansa ja vaikutustaan turvatakseen oman hyvänsä valtiollisessa suhteessa, hankkimalla itselleen valvontavallan yhteiskunnan levottomiin aineksiin nähden, mutta siinä hädässä, joka lähestyy tulevaisuudessa, hylkää laitton yhteiskunta-aines halveksien kaiken vanhoillisen vaikutuksen ja repii rikki kaikki ohjaket; anarkian punainen käsi suorittaa hirvittävän työnsä, ja yhteiskunnallinen, valtiollinen ja uskonnollinen Babylon, nk. ”kristikunta”, kukistuu.

”Sentähden,” sanoo henkeytetty kirjoittaja — so. koska hän tahtoo taistella väkivallalla elämän ja vallan puolesta — ”hänen vitsauksensa tulevat yhtenä päivänä [yhtäkkiä]: kuolema ja suru ja nälkä, ja hän joutuu tulessa [vertauskuvallisessa tuleksa — hävittävässä onnettomuuksissa] poltettavaksi, sillä väkevä on Herra Jumala, joka on hänet tuominnut.” — Ilm. 18:8

”Näin sanoo Herra: Katso, minä herätän Baabelia ja vastustajani keskellä asuvia vastaan (so. niitä vastaan, jotka ovat sopusoinnussa Baabelin kanssa) hävittäjän hengen. Ja minä lähetän Baabelia vastaan muukalaisia, jotka sitä hajoittelevat ja tyhjentävät sen maan, sillä he tulevat sitä vastaan joka taholta onnettomuuden päivänä ... Hävittäkää koko sen sotajoukko.” — Jer. 51:1-3

”Minä maksan Baabelille (erittäinkin paavikunnalle) ja kaikille Kaldean (eli Babylonin — kaikkien nk. kristityn maailman kansojen) asukkaille kaiken heidän pahuutensa, jonka he tekivät Siionille teidän nähden, kuuluu Herran sana.” (Jer. 51:24) Kun muistamme kaiken sen pahuuden, jota Babylon on osoittanut pitkällisen Korkeimman pyhien (totisen Siionin) sortamisen ja hävittämisen kautta, ja kuinka on kirjoitettu, että Jumala toimittaa oikeuden valituilleen pian, että hän kostaa vihollisilleen heidän tekojensa mukaan, että hän kostaa Babylonille (Luuk. 18:7,8; Jes. 59:18; Jer. 51:6), niin alamme ymmärtää, että kauhistuttava onnettomuus odottaa sitä. Myös protestanttinen maailma saa paavikirkon kanssa tekemänsä sovitteluliiton perustuksella osansa häpeästä ja tämän kauheiden tekojen palkasta, se kun on polttanut, teurastanut, ajanut maanpakoon, vanginnut ja

kaikilla mahdollisilla ajateltavissa olevilla tavoilla rääkännyt pyhiä; kaikesta tästä, mitä se valtansa päivinä suoritti valtion kädellä, jonka valtaa se vaati, minkä se myös sai, perkeleellisellä julmuudella, odottaa sitä oikeudenmukainen kosto täydessä mitassaan; sillä se saa "kaksinkertaisesti kaikkien syntiensä tähden." Ja niiden kansojen ("kristikunnan") jotka ovat ottaneet osaa sen rikkomuksiin, täytyy myös juoda katkera malja viimeiseen tippaansa.

"Ja minä kostan Beelille Baabelissa (Baabelin jumalalle — paaville) ja otan pois hänen suustansa mitä hän on niellyt (hän peruuttaa äärimmäisessä hädässään "suuret röyhkeät sanansa" ja herjaavat arvonimensä, joita hän on pitkät ajat käyttänyt itsestään — että hän on erehtymätön, "Kristuksen sijainen," "toinen Jumala maan päällä" jne.); eikä kansoja enää tule virtailemalla hänen luoksensa. Baabelin muurikin (maailmalliset vallat, jotka ennen puolustivat sitä ja vielä jossain määrin tekevät niin) on kaatunut." "Näin sanoo Herra Sebaot: Baabelin muurit, ne leveät, hajoitetaan maahan, ja sen portit, ne korkeat, sytytetään tuleen (hävitetään), ja niin tekivät kansat työtä hukkaan, ja kansakunnat väsyttivät itsensä (pitämällä pystyssä ja pelastamalla Baabelin muureja) tulen hyväksi." (Jer. 51:44,58) Tämä osoittaa kansojen sokeuden, ja kuinka Babylon on saanut lujasti niistä kiinni — niin että ne vastoin omaa parastaan työskentelivät sen voimassapitämiseksi. Mutta huolimatta Babylonin epätoivoisesta olemassaolon taistelusta ja taistelusta arvonsa ja vaikutuksensa säilyttämiseksi se hukkuu kumminkin suuren myllynkiven tavoin, joka heitetään mereen, eikä se nouse enää koskaan sieltä; "sillä väkevä on Herra Jumala, joka on hänet tuominnut." Vasta silloin ymmärtävät kansat ihmeellisen vapahduksensa ja että Jumalan käsi kukisti Babylonin. — Ilm. 19:1,2

Sellainen on tuomio Babylonista, kristikunnasta, jonka Jesaja ja muut profeetat näkivät edeltäpäin ja ennustivat. Ja koska Herralla on sen aitojen sisällä monta rakasta lastaan, on hän profeettansa kautta (Jes. 13:1,2) antanut pyhilleen seuraavan käskyn: "Nostakaa lippu (evankeliumin totuuden ihana lippu, joka on vapautettu vanhoista eksytyksistä, jotka kauan ovat peittäneet sen) paljaalle kalliolle (niiden keskuuteen, jotka muodostavat Jumalan totisen valtakunnan sen kehittymättömässä tilassa), huutakaa heille korkealla äänellä (julistakaa vakavuudella laajalti ympäri tätä totuutta Herran lauman hämmentyneille lampaille, jotka vielä ovat jäljellä Babylonissa); viittokaa kädellä (antakaa niiden myös nähdä totuuden voima, osoittaen sitä niin hyvin elämällä kuin julistamisella-kin), että he (halukkaat ja tottelevaiset, totiset lampaat) tulisivat sisälle ruhtinasten porteista (jotta he käsittäisivät ne siunaukset, jotka kuuluvat niille, jotka ovat tosi vihkiytyneitä ja taivaan valtakunnan perillisiä)."

Näin kuuluu varoittava ääni niille, joilla on "korvat kuulla." Me elämme suuren sekä vehnää että lustetta sisältävän nimikristillisen kirkon viimeisessä ajanjaksossa — laodikea-kaudessa. (Ilm. 3:14-22) Herra nuhtelee kirkkoa sen haaleudesta, ylpeydestä, henkisestä köyhyydestä, sokeudesta ja alastomuudesta sekä neuvoo sitä nopeasti jättämään pahat työnsä, ennen kuin se on myöhäistä. Mutta hän tiesi, että ainoastaan harvat kuuntelisivat varoitusta ja kutsua; sen tähden ei olekaan lupausta annettu kaikille niille, joille kutsu on annettu, vaan ainoastaan niille harvoille, joilla vielä on korvat kuulla totuutta ja jotka voittavat Babylonin yleisen ajatustavan ja hengen: "Joka voittaa, hänen minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niinkuin minäkin olen voittanut ja istunut Isäni kanssa hänen

valtaistuimelleen. Jolla on korva (halu kuunnella ja ottaa varteen Herran sana), hän kuulkoon, mitä henki sanoo seurakunnille.” Mutta niitä kohtaan, joilla ei ole korvaa eli halua kuullakseen, vuodattaa Herra suuttumuksensa.

On ilmeistä sillekin, joka ainoastaan sattumalta tarkastaa asiaa, että koko nimikristittyä kirkkoa, harvoja yksilöitä lukuun ottamatta, hallitsee ylpeyden, omavanhurskauden ja itsetyytyväisyyden taipumus. Se sanoo vielä sydämessään: ”Minä istun kuningattarena enkä ole leski, ja surua en ole näkevä.” Se kerskaa vielä itsestään ja elää herkullisesti. Se sanoo: ”Olen rikas, olen rikastunut enkä mitään tarvitse,” ja niin ei se tiedä itsekään, että se on ”viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston.” Ja se ei seuraa Herran neuvoa eikä osta (itsensä uhraamisen kustannuksella) kultaa, tulella puhdistettua (totisia taivaallisia aarteita, jumalallista luontoa) ja valkeita vaatteita (Kristuksen hyväksemme laskettua vanhurskauden pukua, jonka niin monet nyt hylkäävät esiintyäkseen omassa vanhurskudessaan Jumalan edessä) ja silmävoidetta voidellaksensa silmänsä (täydellistä vihkiytymistä ja antautumista Jumalan tahdolle, sellaisena kuin se on esitetty Raamatussa), jotta näkisi ja parantuisi. — Ilm. 3:18

Maaailman henki on niin täydellisesti ottanut haltuunsa kristikunnan kirkolliset vallat, että järjestelmien uudistus on mahdoton, ja yksityiset henkilöt voivat välttää sen kohtalon vetäytymällä ajoissa pois siitä. Tuomion hetki on tullut ja nytkin piirtää Jumalan kaitselmuksen käsi sen muureille salaperäiset sanat: ”Mene, mene, tekel, ufarsin” — JUMALA ON LUKENUT VALTAKUNTASI JA ON SEN LOPETTANUT. SINÄ OLET VAAALLA PUNNITTU JA LIIAN KEVEÄKSI HAVAITTU. Ja nyt puhuu profeetta (Jes. 47) ja sanoo:

”Astu alas, istu tomuun, sinä neitsyt, tytär Baabel, istu maahan ilman istuinta, kaldealaisten tytär, sillä sinua ei enää kutsuta hennoksi ja hemeäksi ... Sinun häpeäsi paljastuu vieläpä häväistykseksikin tulee näkyviin; minä otan koston enkä pyydä apua ihmiseltä. ... Istu äänettömänä ja mene pimeään loukkoon, sinä kaldealaisten tytär, sillä sinua ei enää kutsuta valtakuntain kuningattareksi ... Sinä ajattelit: Minä saan olla kuningattarena iankaikkisesti; siksi et laskenut tätä sydämellesi etkä ajatellut sen loppua.

”Ja nyt kuule tätä, sinä hemeä, joka istut surutonna ja sanot sydämessäsi: Minä se olen eikä kukaan muu, minä en ole leskenä istuva enkä lapsettomuutta tunteva. Nämä molemmat kohtaavat sinua äkkiä samana päivänä: lapsettomuus ja leskeys, (vertaa Ilm. 18:8) ne kohtaavat sinua täysin määrin, vaikka sinun velhoamisesi on suuri ja lumoojiasi sangen paljon. Sinä luotit pahuuteesi ja sanoit: Ei minua kukaan näe. (Maallinen) viisautesi ja tietosi eksyttivät sinut ja sinä sanoit sydämessäsi: Minä se olen eikä kukaan muu. Mutta onnettomuus kohtasi sinua, niin ettet tiennyt sitä loihtimalla poistaa, ja perikato yllätti sinut, niin ettet voinut sitä sovittaa; hävitys kohtasi sinut niin äkkiä, ettet (aiemmin) tietänytkään.” — Vertaa 9 jae ja Ilm. 18:7

Näin kuuluvat juhlalliset ja vakavat selitykset, jotka ovat suunnatut Babylonia vastaan. Hyvä niille, jotka ottavat vaarin varoittavasta äänestä ja Herran neuvosta sille hänen kansalleen, joka vielä on sen aitauksen sisäpuolella, sillä: ”Näin sanoo Herra: ... Paetkaa Baabelista, pelastakoon jokainen henkensä, ettette häviäisi sen synnin tähden; sillä tämä on Herran koston aika. Hän on maksava sille, mitä se on ansainnut. Äkkiä kaatui Baabel ja musertui ... Me paransimme Baabelia, mutta se ei parantunut. Jättäkää se ... sillä sen ran-

gaistus koskee taivaaseen ja ulottuu pilviin asti ... Menkää pois sen keskeltä, te minun oma kansani, pelastakoon jokainen henkensä Herran vihan kiivaudesta.” — Jer. 51:1,6,8,9,45. Vertaa Ilm. 17:3-6; 18:1-5

Niille, jotka tahtovat kuulla tätä käskyä ja lähteä pois Babylonista, on ainoastaan yksi pakopaikka, ja se ei ole löydettävissä uudessa lahkossa eli orjuudessa, vaan ”Korkeimman kätkössä;” se on täydellisen vihkiytymisen paikka eli tila, jota tabernakkelin ja temppelin kaikkein pyhin vertauskuvasi. (Ps. 91) ”Joka istuu korkeimman suojassa, Kaikkivaltiaan varjossa yöpyy, hän sanoo (tuon pahankin päivän kaikkien onnettomuuksien keskellä) Herralle: Minun turvani ja linnani, Jumalani, johonka minä turvaan.”

Babylonista pois tuleminen ei voi tarkoittaa sitä, että kirjaimellisessa merkityksessä on matkustettava pois kristikunnan kansoista; sillä Herran kiivauden tuli (suuri hätä) kuluttaa ei ainoastaan kristikunnan, vaan myös koko maan, vaikka hänen vihansa palaa enemmän kristikunnan valistettuja kansoja kohtaan, jotka tiesivät Herran tahdon tai joilla ainakin on ollut runsaat tilaisuudet oppia tuntemaan se. Ajatus tässä käskyssä on se, että on erottauduttava kaikista kristikunnan sitovista ikeistä, niin ettei enää kauemmin ole osallisena sen maailmallisista ja uskonnollisista järjestelmistä; näin on tehtävä sekä periaatteen että viisauden ja Jumalan ilmaisemien syiden tähden.

Niin pian kuin elonkorjuutotuuden kasvava valo on saanut valaista ymmärryksemme ja paljastaa meille eksytyksen inhottavuuden, täytyy meidän, menetelläksemme oikein, olla uskollisia valoa kohtaan ja hylätä eksytys ottamalla siltä pois koko vaikutuksemme, niin ettemme enää kauemmin tue ja kannata sitä. Tämä merkitsee, että meidän täytyy vetäytyä pois eri uskonnollisista järjestelmistä, joiden opit esittävät väärin Jumalan sanaa tehden sen tyhjäksi. Se tekee meidät myös muukalaisiksi kaikkia nyt löytyviä maailman valtoja kohtaan; ei kumminkaan niitä vastustaviksi, vaan rauhallisiksi, lainkuuliaisiksi muukalaisiksi, jotka antavat keisarille, mikä keisarin on, ja Jumalalle, mikä Jumalan on — muukalaisiksi, joiden kansallisuus on taivaassa eikä maan päällä ja jotka vaikutuksensa kautta aina suosivat oikeutta ja vanhurskautta, laupeutta ja rauhaa.

Muutamissa tapauksissa pitäisi periaatteellisten syiden, toisissa tapauksissa viisau-teen perustuvien syiden erottaa meidät eri yhteiskuntajärjestelmistä ja seuroista. Periaat-teeseen nähden pitäisi sen tehdä vapaaksi kenen hyvänsä, joka on kietoutunut joihinkin eri salaisten seurojen valoihin ja sitoumuksiin; sillä te, jotka muinoin olitte pimeys, olette nyt Herran valo, ja teidän tulee sen tähden vaeltaa valon lapsina. ”Älköönkä teillä olko mitään osallisuutta pimeyden hedelmättömiin tekoihin, vaan päinvastoin nuhdelkaa niistä.” — Ef. 5:6-17

Mutta aina sitä mukaa kun lähestymme suurta ratkaisukohtaa tänä ”pahana päivänä”, käy epäilemättä selväksi niille, jotka tarkastavat asemaa lujan profeetallisen sanan kannalta, että myös niissä tapauksissa, jolloin ei voi toimia periaatteiden mukaan, voi olla viisasta vetäytyä pois eri yhteiskunta- ja rahajärjestelmien yhteydestä, joiden välttämättömästi täytyy sortua siinä hävityksessä, joka johtuu maailmanlaajuisista vallankumouksista ja anarkiasta. Sinä aikana (ja muista, että se todennäköisesti tulee hyvin pian) romahtavat kaikki rahalaitokset, niin kuin pankit, säästökassat, kaikenlaiset vakuutuslaitokset jne., ja kaikki niihin talletetut ”aarteet” osoittautuvat arvottomiksi. Nämä ”kallioiden luolat” ja

”vuorien kolot” (Jes. 2:18-21) eivät voi antaa toivottua suojaa vihaa vastaan tuona pahana päivänä, jolloin tyytymättömyyden suuret aallot kuohuvat ja pauhaavat vuoria (valtakuntia eli hallituksia – Ilm. 6:15-17; Ps. 46: 3, 4) vastaan; ja tulee aika, jolloin ”he (ihmiset) heittävät hopeansa kaduille, ja heidän kultansa on joutuva loaksi; ei heidän hopeansa eikä kultansa voi heitä pelastaa Herran kiivauden päivänä, eivät he (huolimatta kaikesta rikkaudestaan) sillä saa sieluansa ravituksi eikä sisuksiansa täytetyksi, sillä se oli viettelyksenä heidän synteihinsä.” (Hes. 7:19 Vertaa myös jakeita 12-18,21,25-27) Tällä tavalla tekee Herra ihmisen hengen hienoa kultaa kalliimmaksi, niin, Oofirin kultaa kalliimmaksi. — Jes. 13:12

Mutta niiden, jotka ovat tehneet Korkeimman pakopaikakseen, ei tarvitse pelätä, vaikka sellaiset ajat lähestyvät. Hän peittää heitä sulillansa, ja hänen siipeinsä alla he saavat nauttia turvaa; niin, hän osoittaa heille pelastuksensa. Kun mitä rajuin sekamelska lähestyy, voivat he lohduttaa sydäntään sillä vakuutuksella, että ”Jumala on turvamme ja voimamme, apumme hädissä sangen koeteltu,” ja sanoa: ”Sentähden emme pelkää, vaikka maa mullistuisi (vaikka nykyinen yhteiskuntajärjestys kokonaan häviäisi) ja vuoret (valtakunnat, hallitukset) meren pohjaan vajoaisivat (sortuisivat anarkiassa). Pauhatkoot, kuohukoot sen vedet, täriskööt vuoret sen pauhusta!” Jumala on uskollisten pyhien keskelä, jotka ovat ottaneet hänet turvakseen, ja he eivät horju. Aikaisin tuhatvuotispäivän aamunkoitosta auttaa Jumala Siionia; se ”katsotaan arvolliseksi pelastumaan tästä kaikesta, mikä on kohtaava maailmaa.” — Ps. 46; Luuk. 21:36, engl. käänn.